

Но когато влѣзе въ тринайсетата си година, а пъкъ азъ въ шеснайсетата, раздѣлиха ни, и мене пратиха да спя въ другиятъ дѣлъ на конакътъ, който бѣше опредѣленъ за мжжъетѣ. О, колко ми бѣше то противно! Какъ жалѣхъ че не оставахме все дѣца, та да можемъ да живѣемъ все заедно! При всичко това не ме подозрѣваха още яъ харемътъ; азъ денемъ още отивахъ тамъ, и се виждахъ съ моята любезна.

Между това Гюль-Бахаръ порасте и стана чудесна красота. За наша зла-честь умрѣ бапъ-ханжмата, която ни обичѣше, и въ конакътъ завладѣ другата папшова жена, една арнаутка, люта и завистлива. Тя като се страхуваше, да не би папшата да се загледа въ Гюль-Бахаръ, намисли да я продаде и да се отърве тѣй отъ опасността, която заплашваше нейната властъ надъ папшата.

До скоро тя извърши намѣрението си и я продаде на единъ търговецъ, ерменецъ, за трийсетъ хиляди гроша, а той я заведе на нѣкадѣ отъ Силистра.

О! Когато на последнята вечеръ се раздѣляхме, какви мжки ме кѣсахъ! Тя се хвърли на гърдитѣ ми, блѣдна като кърпа, и ме облѣ съ сълзи като проклѣваше честта, която ни раздѣля. Но всичко напразно, ний трѣбваше да се раздѣлимъ!

Когато моята Гюль-Бахаръ исчезна отъ конакътъ, стори ми се че слънцето се свърши отъ свѣтътъ, че цѣлъ свѣтъ заустѣ и че азъ самичкъ се лутамъ изъ този свѣтъ и цапамъ въ нѣкоя грозна бара, запокитенъ съ него заедно въ пропастьта на една вѣчна нощъ и нищотия. Този конакъ въ Силистра, който ми бѣше кѣто рай, стана ми отъ-веднажъ живъ пакълъ. Не можѣхъ да поглѣдамъ на харемътъ, на градината, на вратата, гдѣто се срѣщаме, а да ми се не здружи сърдцето и да не падна на столътъ или на миндерьтъ съ рикъ отъ болка и отчаяние. За туй